

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין/ פתח"ק ירושלים ת"ו | בראשות הנאון רבי מנחם ברוך יאעוב שליט"א תלמידו של מן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

מתיקות הויסנים

השטות שהיציאה מקנס...

קבר במשך קעשירים וחמש שנה אני מטוּד מאוד ממשפט שיש לי על תוספת בניה שעשיתי בביתי, כאשר השלטונות רצו להחריב לי את התוספת ואף לחיב אותי בקנס גדול של עשרות אלפי שקלים עקב כך שלא החרבותי את תוספת הבניה כפקדתי. הדבר הטריד אותי במשך כל השנים הללו כך שבכל עת פנאי, הדבר היה עולה על דעתי ולא ניתן לי מנוח.

בכל פעם כשהתקרב יום המשפט הייתי מבקש לזכות אותי מפני כל מיני סבות ואמתלאות, וזאת כדי לנצל את הויסנים והשנים לתפלה ותחנונים לקב"ה שיצור לי ולילדי הוקוקים לתוספת הבניה הזאת.

יום המשפט הסופי נקבע להתקיים באחד מימי הקורונה הקשים שקבעלם ללא יוצא מן הכלל חששו לנגיף ונחרו ממנו מאוד, בדרכי לבית המשפט לבי דפק מפחד וחשש ולכן תור כדי הליכתי קראתי תהלים וכשהגעתי למאמור (זה) "לָדוּד בְּשִׁנּוֹת אֵת עֲמוֹ" ונקרתי בדברי חז"ל (מדרש תהלים) שאומרים שדוד מלכנו עשה עצמו כשוטה וכן נצל מידי אכיש שהיה מסגל להרוג.

ואז עלה בדעתי רציון מבריק לעשות גם אני את עצמי כשוטה בבית המשפט ולשים את מבטחי בה'. אכן מיד כשהגעתי לשם התנהגתי כשוטה, וכשראו אותי כשט"מ נראה כך הודרוו להכניס אותי למשפט בלי להמתין, בבית המשפט השופט החל לצחק מהקולות המשונים שעשיתי וסוחח עם עורכי הדין על כך שאני אדם לא נורמלי ואי אפשר לקנס אותי או להקטין לי את הבית שאני רגיל לגור בו כבר עשרים וחמש שנה.

ואז השופט פנה אלי ואמר: 'אני קצת מוחל לך על כל הקנס ומאשר לך את תוספת הבניה אלא שתצטרך לשלם קנס של שש מאות שקלים...' כששמעתי זאת אמרתי: 'אוי, זה משפט קצת שש מאות שקלים אולי קצת יותר?' השופט התגלגל מצחוק ואמר: לא, זה בסדר, לך הבית!'

באתי לביתי כשכשלי שמח ופצחתי בשירת המזמור "מזמור שיר חגבת הבית".

מ.ח.

משיחותיו של מורינז ראש הישיבה שליט"א

לגלות את המתיקות שבקש"ש

לשערי עבודת ה'. וכבר אמרו חז"ל (גיטין מג.) על הפסוק "המכשלה הזאת תחת ירך" - אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהם. אם כן, כשאדם רואה שיש לו חסרונות כל שהם, ברוחני או בגשמי - אם בפרנסה אם בבריאות שלו או של אחד מבני משפחתו - עליו לדעת שזוהי מתנה גדולה עבורו מן השמים. שמוכח מקף שה' אוהב אותו, כי בזה הקב"ה מוכיח אותו להיות ננוע לפניו.

ועל כן על האדם להזהר שלא להתרגל לצער שנתן לו ה' ולהשאר בקשיות ערפו, כי אם לא יתעורר מהצער שיש לו הרי שה' יהיה מכרז כבכול להביא לו צרה גדולה ממנה. ואם גם היא לא תעורר אותו יהיה לו צרה גדולה יותר חלילה.

לחסך את היסורים

ואם האדם ישכיל מעקרא, הוא לא יצטרך ליסורים כדי שיזכה על ידם להכנעה - אם כאשר הוא יצליח בלמודו או בעסקיו ושאר ענייני יזחר שלא לבא מקף לגאונה. כי טבע האדם שעצם שהונו בעולם הזה בעודו יושב, עומד, מהלך ופועל כל דבר בעצמו, מביא לו גאונה והרגשת ישות. ובשביל כך עליו לעורר את מדת ההכנעה בפנימיות לבו.

וכתב בעל 'חובות הלבבות' שמדת זחיחות הדעת היא הורקת את כל המעלות שהאדם רכש. וכמו שאפשר לראות שאדם יכול לעסק הרבה בחסד, אכל הוא מלא בגאונה ונאותו גורמת לו לפגוע באנשים המבקשים ממנו צדקות. לכן בראשונה צריך לקנות את מדת הכניעה, ורק לאחר מכן יוכל 'לקנות' קניינים של מדת החסד ושאר מדות טובות.

ויני הגאונה

הגאונה גוררת אחריה את המדות הללו: 'כבהות', שלבו הולך וגובה בנאותו; 'רוקמות',

"את בגדי השרד לשרת בקדש... לאהרן הכהן". הכהן הגדול היה נכנס לקדש הקדשים בבגדי לָבָן ולא בבגדי זהב, ולכאורה תמוה, הרי מכבד יותר לבוא לפני המלך בבגדי זהב, ואדרבה יבוא הזהב ויכפר על חטא עגל הזהב, כענין שאמרו תבא האם ותקנח צואת בנה? כמו כן, יש להבין מדוע נצטוונו לעשות את התפילין מעור של בהמה ולא מזהב, וכי זהו כבוד של מעלה לכתב פרשיות קדושות על קלף העשוי מעור בהמה ולהניחם בבתים העשויים מעור בהמה?!

כדי להבין זאת, נקדים לך מה שמצינו שבצל ה'חובות הלבבות' כתב שער הנקרא 'שער הכניעה', שבו הוא הרחיב על מדה זו. ויש לדעת שמדת הכניעה היא קודמת לעבודת ה', כי בלי הכניעה האדם לא יוכל לעבד את ה'. ולפעמים האדם מקבל הצלחה גדולה מן השמים שגורמת לו להרגיש שאינו נצרך לעזרתו של הקב"ה, ואוי לו לאדם כזה שהקב"ה משפיע עליו הרבה שפע, מפני שאינו חפץ לשמוע אותו מתפלל לפניו.

קש"ש של אהבה

וכך מצינו באברהם אבינו, שנתן לבני הפילגשים מתנות ושילחם מעל פניו אבל כלפי יצחק הוא לא נהג כך אלא המתנה הגדולה שלו היא: "אברהם הוליד את יצחק" - שאברהם אבינו למדו דעת וכוה ילדו גם ברוחני, ולא נתן לו הרבה מתנות, כדי לגרם לו להרגיש שהוא נצרך לה' וכן יהיה לו הכנעה לפני ה'.

ומספר על רבים מגדולי ישראל, שבתחלת דרכם היו להם כשלונות והתקשו מאד להבין את המודם וזה גרם להם הכנעה, וכך כשגדלו היו מצינים כמדת הענוה כלפי בני אדם, וזוהי הצלחתם הגדולה. נמצא שלולי הצער ואי ההצלחה ששכלו בקטנותם, לא יכלו לבוא

על העם; 'התגברות על האדם החלש', שהוא מנצל את חלשתם של הכריות שיש להם בטבעם או על ידי שרכשו מדת הענוה - להיות גבור עליהם ולכופף אותם או את רגשותיהם לכבודו; ו'החמוד למה שלמעלה ממנו', שהנאותן מתקנא באחרים שיש להם ענוה ומדות טובות שאין לו היות שידע שהוא בגאותו אין לו שום ערה, וחומד לעמד בדרגתם המכבדת בעיני הכריות מבלי לחפץ לקנות את המדות הללו באמת.

שמתרומם על כלם ומרגיש שהוא מרוםם וחשוב יותר מכל חבריו; 'אסות', שהוא נעשה גם ואין לו עדינות של ענוה להתיחס לחבריו בכבוד; 'התפארות', שהוא מתפאר בפשרונות שה' נתן לו כחכמה גבוהה ועושה ואינו מבין שהם מתנה מה' ואין לו מעלה בכך שהם קימות אצלו כי הם מתנת חנם מאתו יתברך.

'התנשאות', שהוא מתנשא על הכריות, הינו שמרגיש עצמו כ'נשיא' עליהם, קרר שנגאותו חלק על משה מפני שרצה הוא להיות הנשיא

מתיקות התפילין של רש"י ורבנו תם

יתראו מהתפילין, הרי לפי הטבע ראוי להיות להפך שכשהגוי יראה שהיהודי מניח על ראשו ועל זרועו עור של בהמה, הוא יזלזל בו ויבזה אותו?

פחד מהקטנים

אלא הסבה שהתפילין גורמות לגויים להתירא מעם ישראל, היא מפני שאדברה זה שהיהודי מוכן להניח על ראשו ועל זרועו עור של בהמה - זה מגלה לגוי את הענוה הגדולה שבבלבו של היהודי. וכך הוא טבע האדם, שכשהוא רואה אדם שיש לו ענוה, הוא ירא ממנו ביראת הרוממות, כלומר שיש לו הערכה גדולה לאדם הענו.

אלא אם כן אותו גוי הוא בעל גאון גדול, שאז הוא מבזה את היהודי כשהוא רואה אותו לובש תפילין, מפני שהוא מקנא בו על שזכה למתיקות הענוה, כיון שהגוי לעמתו

כשיטת רש"י, משום שבתחלה צריך להודות לה' על עצם קיומינו, ולראש שמנים ראוי להניח גם תפילין של רבנו תם - כדי להודות לה' על כל חסד וחסד שעושה עמו.

נכד מתוך לסבא מתוך

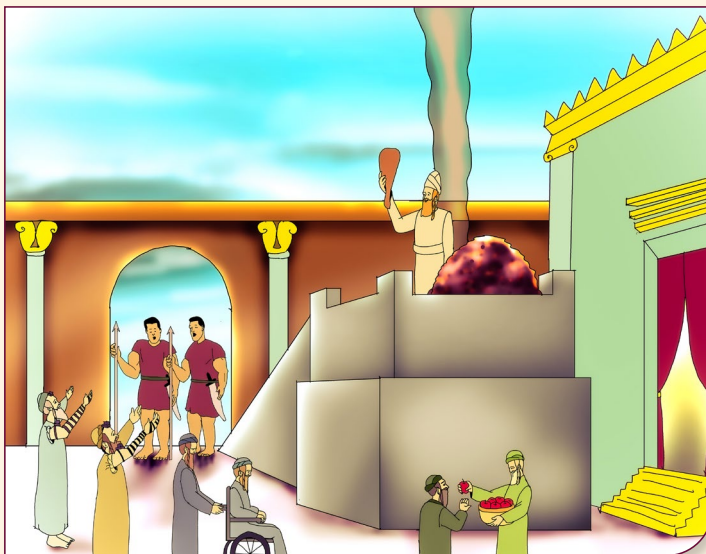
ואפשר להמליץ על כף, שרש"י הודיה לה' על עצם חייו, ונכדו רבנו תם הודיה לה' על החסדים הנוספים - כמתנת הילדים - מפני ששמו בכך שזכה אותו ה' להולד כנכד לצדיק גדול כרש"י. וכן רבנו תם בא להוסיף בשיטתו לרש"י סבו כאומר לו: לא די בכך שאתה מודה לה' על חייך, ראוי לך להודות לו גם עלי נכדך.

ועל התפילין דרשו חז"ל (ברכות ו) את הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", הינו שהם גורמות לגויים להתירא מהיהודים. ולכאורה, מדוע הגויים

כדי להכנע לפני ה' עלינו להתבונן בחסדי הרבים שעלינו - הן החסדים של עצם חייו וביראות אבריו והן על החסדים הנוספים, כמו האכילה והשתיה, האשה והילדים. ובתפילין של רש"י פ'רשת 'שמע' קודמת לפ'רשת 'והיה אם שמע', לכן הם הודאה לה' על החסד של עצם קיומינו וביראות אבריו ונפשנו - כמפרט בפ'רשת 'שמע', "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאריך", שפרושו לאהב את ה' על הלב והנפש ובכל מדה ומדה שה' מודד לנו.

ובתפילין של רבנו תם פ'רשת 'והיה אם שמע' קודמת לפ'רשת 'שמע', ולכן הם הודאה לה' על החסדים הנוספים שה' נתן לנו - והם החסדים המזכרים בפ'רשת 'והיה אם שמע', "ואספת דגנה.. למען ירבו ימיכם וימי בניכם". לכן להלכה נפסק שהתפילין העקריים הם

מתיקות התפוח' שבבית המקדש

בציור שבכותרת הגליון: יהודי שזכה זה עתה בכו. עומד ליד שדה תפוחים ונותן לכהן הגדול תפוח כהודאה לה' על ביראות בנו. הכהן הגדול מסביר לו מדוע הוא לובש קדש הקדשים בגדי לבן ולא בגדי זהב.

מדוע הוא בחר לתת כהודאה דוקא תפוח ולא פרי אחר?

מדוע הכהן גדול לובש בגדי לבן בקדש הקדשים כרי אדברה יבוא הזהב וכיפר על חטא עגל הזהב, כענין שאמר: תבא האם ותקנח צואת בנה?

בציור שלפנינו: יהודים מתפללים בבית המקדש ומכריזים שכל הכוח שביראותיהם שכינים לה. וזאת לאור האדם שישב לידם על פסא גלגלים וחולה בננון שרירים. יהודי אחר מחלק תפוחים לבאי המקדש. בחוץ נקרים גויים המאמינים בכלי הארוע ולוחמים בבני אדם.

במה קשור המקום התפוח שעל גבי המזבח מאפר הקרבנות לזרע שמניח הכהן, ולתפילין שבזרוע של המתפללים, ולגויים שולוחמים בכלי הארוע, וגם... לתפוחים שמחלקים לבאי המקדש?

הסבר המלא לציורים והתשובות לשאלות במאמר: 'מתיקות התפילין של רש"י ורבנו תם' ובמאמר: 'תפוח מתוך ועסיס'

מתיקות שיחי

תפילות

רבוננו של עולם זכני ברחמיך להיות פנוע לפנך ולפני הנפשות, והנפשות התפלצין על המקום התפוח משרירים - אתעורר לזכר שאין לאל ידי כח לעשות שום פעולה שיהיא, אלא הכח שיש לך לבד ורק בצורתך אוכל לעשות ולפעל דברים טובים.

זכנו ברחמיך לעשות מעשים טובים בעיניך ולהטיב לבירות בכל עת בשמחה ובעין טובה, וגם אם לא נראה שאנו מקבלים על כך טובות מן השמים - נאמין שבנדאי אתה תטיב לנו בבוא היום בכפל כפלים ממה שהטבנו לחברינו. כי קשם שבית דין של מטה עושים 'שעבודא דרבי נתן', כך בבית דין של מעלה מטיבים לאדם בבוא היום ממקום אחר עקב הטובות שעשה במקום זה.

את ה' ומכריו שרק לו יש את הכח להצילנו ולהצליחנו בכל ענין.

כמו כן, יובן גם מה שהכחן הגדול היה נכנס לקדש הקדשים בבגדי לכן פשוטים ולא בבגדי זהב מכבדים - להורות שהכבוד של מעלה והכבוד שלנו כיהודים הוא להתלבש במדת הענוה, הקנימת בשלמות אצל גדולי האמה כמו מנהיגיה והכהנים הגדולים, ודבר זה גורם ליראה של הערכה בקרב העם המביטים במנהיגים ובעבודת הכהן גדול, וכן גורמת הערכה בעיני 'כל עמי הארץ'.

ואי אפשר להתלבש בבגדי זהב ולכפר בזה על חטא עגל הזהב, כי חטא העגל נבע מחסר הכנעה כלפי ה' וכלפי משה רבנו, שפיון שלא שב בזמן שקבע לפי חשבונם של העם בגדו בה' ובו, לכן אין ללבש בגדי זהב כשכאים לכפר על העם, כי בגדי זהב הם בגדי כבוד ולא בגדי הכנעה, אלא יש ללבש בגדי לכן שהם בגדים של פשוטות והכנעה, וכן יתבאר דברי חז"ל שאמרו שיש בבגדי הזהב משום 'אין קטגור נעשה סגור'.

הוא רחוק מהמתיקות של מדה נפלאה זו. וישנם מישראל שבהשפעה מהגויים גם הם מזלזלים במי שיש בו ענוה, וכלפיהם צריך להזהר ולהסתיר את מדת הענוה ולהתאזר בגאון חיצונית (בגד 'שמינית שבשמינית') - כדי שלא להחטיאם להגיע למדה הרעה הזו של הזלזול, אבל בדרך כלל מדת הענוה גורמת ליראה של הערכה.

כבודו של השפל

ובזה יתרו השאלות שהובאו בפתח דברינו - שנצטוונו לעשות את התפילין מעור של בהמה ולא מזהב כדי להביא לנו הכנעה וענוה. שעל כן את התפילין אנו מניחים בזרוענו - על המקום התפוח משרירים, כדי להזכיר לנו שאין לנו שום כוח לפעל בזרוענו ובשרירינו שום פעולה, 'כי לא בכח יגבר איש' אלא רק ה' הוא כחינו ועצם דינו.

ולא כמדת אמות העולם מדתם של ישראל קדושים, שהאמות מתפארים ב'כחי ועצם ידי' ועם ישראל קדושים ממליכים עליהם

תפוח מתוק ועסיסי...

כך דודנו הקב"ה עומד בין בניו - שהם אנחנו וצאצאינו צאן מרעיתו - ונותן לנו שרירים בריאים הנכרים במקום התפוח שבזרוענו הרומה לתפוח.

ועל החסדים הללו ראוי לנו להרגיש אהבה עצומה לה', לכל הפחות מעין האהבה שיש לאדם לבנו הקטן. וגם כשיש לאדם צער, עליו לזכר שגם זה מאהבת ה' אליו כדי להביא לו הכנעה לה'. ואדרבה, אם האדם רק מצליח עליו להכנס לחדרו ולומר לה': אני מתגרא שמה אני מקבל את הטובות הללו על חשבון העולם הבא שלי, ואני מוחה בכך ומגלה את דעתי שאינני רוצה להפסיד מהעולם הבא שלי מאומה.

של הקרבן - כדי להזכיר למקריב הקרבן את חסד השרירים שבגופו, הנכרים במקום התפוח שבזרועו.

איך אוכלים תפוח?

ועצה טובה קא משמע לך, שכשאוכלים תפוח ראוי לזכר את חסד השרירים שנתן ה' בגופנו, שהם בריאים ואיננו סובלים מנוון שרירים וחלי הפרקינסון וכדומה ר"ל. ובזה התפוח יהיה מתוק ועסיסי ויערב לחכו, בטעם של אהבת ה'.

ועל כך אמר שלמה מלכנו, "כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים". הינו שכשם שעץ התפוח עומד בין עצי היער ביפיו ובהדרו כשהוא מעטר בתפוחים נפלאים,

דוד מלכנו אומר: "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", שבכך הוא הודה לה' על כל עצם ועצם שמחזיק את הגוף. וכמו כן אפשר לבאר ש"כל עצמותי" הוא גם הודה על השרירים שבגוף האדם - שעלינו להודות עליהם לה' שהם מחזיקים את גופנו. והשרירים הללו הם בעצמם משבחים את ה' בעצם כך שהם מתפקדים את הגוף, שגנה הם מגלים את כבוד ה' שמקים אותם בכריאות.

ואת התפילין מניחים על המקום התפוח מהשרירים, כדי לבא על ידם להודות לה' על בריאות השרירים, וכן את הקרבנות היו שורפים במקום התפוח מאפר שעל גבי המזבחה, וכן הכהן היה מניח את הזרוע

גלגל הוא שחזור בעולם

ויגבה את החובה של אשתו ויצער אותה בתורה. כי אשתו חלשה ואינה יכולה להשיב לו כגמולו, לכן ה' שולח לו אדם שחוק ממנו שהוא פורע את החובה.

מגלגליו זכות...

ו"מרבח מדה טובה", שאם אדם משמח את חבריו ומאיר להם פנים - ובפרט אם משתדל לישועת חברו, כגון שממליץ על שדוך הגון בשבילו או על דירה טובה עבורו או שדואג לרפואתו וכדומה - לבסוף ישלמו לו משמים

ובזה הוא משלם למי שחייב מיתה את חובו והוא מתחייב גלות כחובתו מעקרא.

וכך אפשר לראות את הנהגת שמים במעשים שבכל יום, שלפעמים אדם מצער את חברו וגוול ממנו בזה את שלוותו, וכשהוא בא לביתו מענישים אותו משמים - שאשתו גובה ולוקחת ממנו את שלוותו ומצערת אותו, עקב כך שהוא לקח מחברו את שלוותו. וכמו כן להפך, שאדם שצער את אשתו מגלגליו עליו משמים את חברו שפרע ממנו את החוב

מוכא בגמרא (פסחים לא.) הדין של שעבודא דרבי נתן, שאם ראונו חייב מאה שקלים לשמעון ושמעון חייב מאה שקלים ללוי, מוציאים מאה שקלים מראובן ונותנים ללוי. וכמו כן הוא בדיני שמים, כמאמרם (ברכות נח.): "מלכותא דארעא קעין מלכותא דרקיעא".

וכמו שחז"ל דורשים (מכות י) על הפסוק "מרשעים יצא רשע" - שמגלגלים לאדם שחייב גלות, שיהרג בשוגג אדם שחייב מיתה,

את זכותו, ויגלגלו לו סעדתא משמיא טובה ומכפלת בעת שגם הוא יהיה נצרך לישועתו. ואמנם בעת שהוא מטיב לחברו יתכן שלא יראה את השכר על כך מן השמים, אבל הקב"ה אינו מקפח שכר כל בריה, ובודאי יבוא היום שבו הוא ירויח ויצליח לאור המעשים הטובים שעשה והטיב לחבריו.

ולפי זה יבאר דברי הוהר הקדוש שאומר: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניך - זהו סוד הגלגול". שהבאור בזה הוא שהמשפטים שבאים על האדם - שהם כל מיני צער וגזרות רעות שבאות עליו - הם באים מפני שמגלגלין עליו משמים את המעשים שעשה במקום אחר.

פלאים מתוקים...

ומה שאדם מצער את חברו הוא חמור מאד, עד שמצינו דברים שאדם שצער בהם את חברו הוא פטור עליהם דניי אדם וחיב דניי

שמים. שהסבה בזה היא משום שהעולה שעשה היא כל כך חמורה עד שאין אפשרות דניי אדם לגבות את חובו ולכפר לו על מה שעשה, אלא רק דניי שמים יפרעו ממנו או מזרעו אחריו ר"ל.

ואלו הם 'פולפולים במדות', שהם הפולפולים העקריים שצריך לגלותם בעסקנו בתורה ולא להסתפק רק בפולפולים בעניני ממונות. ואדרבה, כל מה שאנו עוסקים בפולפולים דברי הראשונים והאחרונים שעל הש"ס, מטרם היא לחדד את שכלנו להבין את דברי ראש הראשונים - הלא הוא בעל ה'חובות הלכות', שדבריו הם הקשים ביותר לרכשם לתודע הלב, ובעקר לישראל.

מזון או נפשות?

ובפרט שדניי ממונות אינם מצויים כמו דינים של חובות הלכות, שכן דיני ממונות באים

לאדם רק לעתים רחוקות ואלו דברים של חובות הלכות הם שכימים בכל עת ורגע. ועוד שאלו אדם לא יהיה בקי בשלמות דיני ממונות, הרי שבידו לנהוג תמיד לפני משורת הדיו ויפסיד מזון בלבד, אבל אם אינו בקי במדות שבין אדם לחברו התלויים בחובות הלכות - הרי אומר שלא לפגע בזולת ולא להחליש את דעת בני הבית והחברים, הרי שאינו מפסיד בזה מזון אלא הוא מפסיד נפשות, שהרי בהעלבת הזולת הרי הוא כשופך דמים (ב"מ נח).

לכן צריך להעמיק בדברים שבין אדם לחברו באופן שיתרחק מאד מלפגע בחבריו או בבני ביתו, ואם מצערים אותו יתבונן וידמה מלתא למלתא' לגלות היכן פגע וצער אחרים, ויבין שבסבת זה קצת מצערים אותו. ולכן יודרו לתמן את מה שצער את חברו.

ווארט | **נאמר בפירושנו:** "ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן".

לפרשה | **ודבר** בעתו מה טוב, ששבת זו היא ערב ראש חודש ניסן שבו הוקם המשכן, כמזכר בפסוק זה, ועלינו לבקש מה' על בנין בית המקדש, שהרי אמרו (ר"ה יא.) "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאול".

ואמרו חז"ל (מגלה טו): "גדול תלמוד תורה יותר מבנין בית המקדש, שכל זמן שירמיה היה קים לא עזבו ברוך בן נריה ולא הלך לבית המקדש". וזאת משום דהנהגת אמרו חז"ל (ברכות לג), "כל מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית המקדש במקומו" - הינו שמי שיש בו דעה, הוא עצמו שקול כבית המקדש, כי עקר מעלת בית המקדש היא הדעת הנלמדת בו.

ואצל ירמיה, קבל ברוך בן נריה את התורה ואת הדעת של בית המקדש שלמדו - שבבית המקדש מקריבים קרבנות כדי להכיר דרכם בהסדי ה' שבאברי גופנו, דרך התבוננות באברי הקרבנות. וירמיה הנביא למדו את הדעת הזאת יותר ממה שהיו מלמדים אותו הכהנים בבית המקדש השני, שהיו כהנים לא הגונים (יומא ט).

מאמר השבוע: מתיקות שאנו חיים

על פרי חדש מכרכים 'שהחיינו', ולבארה מדוע מכרכים ברכה זו על פרי חדש, וכי תכלית חיינו היא כדי לאכל את הפרות, הלא כבר אמרו חז"ל אודות מה שמושה רבנו המאנה להקנס לארץ הקודש "וכי לאכול מפריה ולשבע מטובה הוא צריך", אם כן מדוע אנו מכרכים את ה' על כך שהחיה אותנו והגיענו לאכל את הפרי החדש?

אצל שבאכילת הפרות ישנה תכלית גדולה מאד - שבאכילת הפרי אנו באים להאכיל את מי שיצר את הפרי היה עבורנו. כי כשם שאדם מתענג לאכול את המאכלים שאמו או סבתו הכינה - משום שזה מזכיר לו את אהבתו להוריו, כך משאנו אוכלים את הפרות שברא לנו הקב"ה בבבדו ובעצמו ללא מערכת יד אדם, אנו נזכרים באהבת ה' אלינו שברא עבורנו את הפרות הנפלאים הללו עם הטעם המתוק במדה המדרגת והטובה ביותר.

לכן על אכילת הפרי יש לבדוק 'שהחיינו וקיימנו והגיענו' - על כך שהקב"ה החיה וקיים אותנו בגוף בריא, והגיע אותנו לזמן הזה שבו אנו יכולים לחוש שוב את אהבת ה' אלינו על ידי הפרי שהתחדש זה עתה.

פסח, מצה... מתוק!

כס"ד יצא לאור הספר הנפלא 'מתיקות המועדים' על החג הפסח מתוך שיעוריו ושיחותיו של מורנו ראש הישיבה שליט"א לרבינוש ברשת 'פיה נוח' ובתיבת המוכרות 052-7162314

הדוידים לתוקים

- הדוידים לפרשת ויקהל-פקודי: **א.** מה מועילים היסורים ואיך נחסך אותם?
- ב.** מה היה הוכוח בין הנגד לסבו וכמי אנו נוקטים למעשה? **ג.** מה הקשר בין התפוח למזבח ולתפלין? **ד.** במה האשה עושה לאיש שעבדא דרבי נתן? **ה.** באלו פולפולים יותר נחוצ לעסק ומדוע? **ו.** מהי השמחה הגדולה בפרי חדש?

התשובות מונחות בתוך גליון זה. את התשובות נמו לשלח לכתבת המייל: 7885595@gmail.com עד יום שלישי (כולל), בצורך שם, כתבת ומספר טלפון. כל העונים נבונה יזכו בפרס יקרתי.